

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/72/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116010987
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116010987.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovaného S. S., nar. X.XX.XXXX, a obžalovaného S. E., nar. XX.XX.XXXX, pre pokračujúci zločin sexuálneho násillia spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp.zn. 15T/39/2016 zo dňa 6. februára 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. mája 2019 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných S. S., nar. X.XX.XXXX, a S. E., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 15T/39/2016 zo dňa 6. februára 2018 boli obžalovaní uznaní za vinných z pokračujúceho zločinu sexuálneho násillia spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe,
že

1/ v presne nezistenom čase počas mesiaca september v roku 2014 na cele číslo XXX v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, Gucmanova číslo 19/670 po predchádzajúcej vzájomnej dohode obaja vyšli na posteľ, kde odsúdený K. I. ležal na bruchu, spolu ho pridržali aby sa nemohol hýbať, vyzliekli mu nohavice a trenírky a následne mu S. E. opakovane tri alebo štyrikrát proti jeho vôli vsunul prst do konečníka,

2/ v presne nezistenom čase počas mesiaca september v roku 2014 na cele číslo XXX v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, Gucmanova číslo 19/670 po predchádzajúcej vzájomnej dohode spoločne odsúdeného K. W. hodili na spodnú posteľ, pridržiavali mu ruky a nohy, proti jeho vôli mu stiahli nohavice a trenírky a následne mu S. S. do análneho otvoru rukoväťou napred zasunul zvon na prepchávanie odpadu a keď mu uvedený zvon vytiahol z análneho otvoru, tak to isté urobil K. W. aj S. E. a toto konanie zopakovali tri alebo štyri krát, kde po danom skutku K. W. nevyhľadal lekárskej ošetrovanej, napriek tomu, že mal zdravotné problémy,

3/ v presne nezistenom čase počas mesiaca september 2014 na cele číslo XXX v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, Gucmanova číslo 19/670, S. S. a S. E. najskôr slovnou a neskôr fyzickým násillím opakovane nútili K. W. k vykonaniu orálneho sexu tak, že S. S. mu dal svoj pohlavný úd pre jeho tvár a kázal mu aby ho orálne uspokojil, čo on odmietol na čo ho S. chytí za hlavu a snažil sa mu vsunúť svoj pohlavný úd do jeho úst, čo sa mu nepodarilo a následne sa mu do úst snažil vsunúť svoj pohlavný úd aj S. E. a to tak, že mu držal hlavu, čo sa mu nepodarilo a po tom si obaja stiahli nohavice a K. W. ukazovali svoje holé zadky,

4/ taktiež v presne nezistenom čase počas mesiace september v roku 2014 na cele číslo XXX v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, Gucmanova číslo 19/670 spoločne opakovane napadli poškodeného odsúdeného K. W. tak, že ho chytili a S. S. mu opakovane vsunul prst do konečníka, pričom mal na ruke natiahnutú gumenú rukavicu, kde poškodený K. W. po danom skutku nevyhľadal lekárske ošetrenie, napriek tomu, že mal zdravotné problémy

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému S. S. podľa § 200 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) a § 38 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného S. S. pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému S. E. podľa § 200 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) a § 38 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného S. E. pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 562-571a spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že pokiaľ ide o vinu obžalovaných, okresný súd bol postavený pred úlohu vyhodnotiť vykonané dokazovanie, ktoré proti sebe postavilo výpovede obžalovaných a výpovede poškodených. Za danej situácie, keď okrem výpovedí poškodených neexistuje žiadny iný priamy dôkaz, by bolo jednoduché konštatovať, že je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a oboch obžalovaných spod obžaloby oslobodiť vychádzajúc nepriamo z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Okresný súd však poukazuje aj na ďalšiu zásadu trestného konania, a to zásadu „voľného hodnotenia dôkazov“ obsiahnutú v ustanovení § 2 ods. 2 Trestného poriadku. Okresný súd preto vykonal dokazovanie nielen v rozsahu navrhovanom prokurátorom, ale vykonal aj dôkazy, ktoré navrhli obžalovaní (znalecké dokazovanie) s tým, zámerom, aby jeho skutkové zistenia boli správne a úplné. Okresný súd síce nemohol urobiť na základe znaleckého dokazovania záver o tom, že výpovede obžalovaných či poškodených sú vierohodné (pozn. to napokon znalec ani bezpečne zistiť nevie), ale zo znaleckého dokazovania vo vzťahu k oboj obžalovaným a tiež k oboj poškodeným mohol vyvodiť taký záver, že obsah predmetných znaleckých posudkov nepoukázal na žiaden taký faktor, ktorý by mal mať negatívny vplyv na ich vierohodnosť. Pokiaľ teda okresný súd mal za vierohodné považovať jedny či druhé výpovede, musel skutočnosti, ktoré vierohodnosť výpovedí ovplyvňujú, hľadať inde ako v znaleckom dokazovaní pričom za vierohodné označuje výpovede poškodených a za nevierohodné výpovede obžalovaných.

Obžalovaní sa vo svojich výpovediach nezhodli hneď v niekoľkých veciach. Obžalovaný E. vypovedal, že o poškodenom W. vedel, že je teplý a aj sa mu za to vysmieval. Poškodený W. mal obž. E. často masírovať chodidlá, pričom niekedy išiel aj vyššie ku stehnám, ale vtedy mu mal obžalovaný E. povedať, aby prestal. O masírovaní ňoh obžalovanému E. ale vypovedal inak obž. S., ktorý uviedol, že poškodený W. sa obžalovanému E. síce stále tlačil na posteľ masírovať nohy, na čo však mal obžalovaný E. reagovať tak, že poškodeného W. odhodil, že tam nemá čo robiť. Ďalší rozpor vo výpovediach obžalovaných sa prejavil v tom, že obž. E. potvrdil, že sa oboj poškodeným vysmieval a poškodenému W. viackrát povedal, že je teplý, avšak obž. S. vypovedal, že on sa poškodeným vysmieval, ale neregistroval, že by sa podobným spôsobom ako on vysmieval poškodeným aj obž. E.. Obžalovaný S. mal navyše aj motív konať tak, ako mu to kládla za vinu obžaloba, keď svoj negatívny postoj voči inej sexuálnej orientácii (pozn. okresného súdu - hoci vykonaným dokazovaním nepotvrdené) poškodených deklaroval nielen na hlavnom pojednávaní, ale aj pred znalcom, ktorý v znaleckom posudku č. 79/2017 uviedol, že obžalovaný S. k variáciám sexuálneho správania resp. k sexuálnym menšinám zaujíma otvorene vyhranene odmietavý postoj, čo sa prejavuje jednak tým, že homosexualitu vníma ako niečo hnusné ako aj tým, že využíva kontakt s nimi na ponižujúce vyjadrenia na ich adresu, na robenie si posmeškov z nich, prípadne aj na ich fyzické atakovanie, keď v rámci výsluchu pred súdom pripustil, že poškodenému W. dal minimálne 1x facku a zároveň sa netají svojim negatívnym postojom voči homosexuálom až v zmysle, že sa mu hnusia, ani faktom ich odsudzovania, ponižovania či vysmievania sa im pred nimi a konanie,

ktoré je mu kladené za vinu je v súlade s takýmto negatívnym postojom voči homosexuálom a nie je v rozpore ani s osobnostnými charakteristikami obžalovaného. K uvedenému pristupuje charakteristika obžalovaného E., kde znalec v znaleckom posudku č. 76/2017 uviedol, že konanie, z ktorého je obžalovaný E. obžalovaný nie je v rozpore s jeho osobnostnými charakteristikami, pričom v rámci pobytu vo výkone trestu odňatia slobody sa ocitol v spoločnosti aktívnejšieho, energickejšie vystupujúceho odsúdeného muža - obžalovaného S., ktorého mohol nasledovať v jeho odmietavých prejavoch voči iným odsúdeným, najmä v súvislosti s ich pravdepodobne menšinovou sexuálnou orientáciou a tiež jeho právoplatné odsúdenie pre zločin sexuálneho násillia.

Uvedené skutočnosti preto okresný súd vyhodnotil tak, že výpovede obžalovaných nie sú hodnoverné a sú v súlade s tým, čo uviedol znalec v znaleckých posudkoch č. 76/2017 a č. 79/2017 ohľadne oboch obžalovaných, a to že obžalovaní sú schopní vierohodne vypovedať aj vo vzťahu k vyšetrovanému trestnému činu a pokiaľ sa vyskytnú nezhody v ich výpovediach s objektívnou realitou, tieto nesúvisia so žiadnou poruchou ich pamäťových schopností, ale sú vedomého charakteru a súvisia so stratégiou ich obrany v trestnom konaní. Faktormi ovplyvňujúcimi posúdenie vierohodnosti výpovedí poškodených sú skutočnosť, že v podstatných okolnostiach skutkového deja a jednotlivých čiastkových útokov sa ich výpovede zhodovali, ďalej skutočnosť, že obaja poškodení aj s odstupom cca 2 rokov vypovedali zhodne (pozn. keď s poškodeným W. bola spísaná zápisnica o trestnom oznámení v mesiaci 11/2014 a úradný záznam o pohovore s poškodeným I. bol spísaný v mesiaci 12/2014) ako aj skutočnosť, že poškodený W. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že musel navštíviť psychiatrov, neustále mu to prebieha hlavou a keď na to myslí, je mu ťažko, nemá kamarátov, ľuďom nedôveruje, nedokáže komunikovať s ľuďmi a nedokáže sa zaradiť do spoločnosti tak ako predtým, čo je v súlade so závermi znaleckého posudku č. 2015/5, kde znalec uviedol, že v osobnosti poškodeného W. aktuálne dominuje anxiózne prežívanie, neistota, strach z ľudí s pocitmi ohrozenia a očakávanie útoku, pričom symptómy vykazujú znaky traumatizácie, následkom čoho sú sociálne fobie, vyhýba sa ľuďom a má pocit nedôvery. U poškodených navyše vykonaným dokazovaním nebol preukázaný ani v náznakoch motív, pre ktorý by si mali útoky obžalovaných na ich osoby vymyslieť, a preto ich výpovede okresný súd vyhodnotil ako vierohodné.

Vykonaným dokazovaním tak bolo bez rozumných pochybností preukázané, že obžalovaní naplnili skutkovú podstatu zločinu sexuálneho násillia podľa ustanovenia § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, keď spoločným konaním násillím donútili poškodených k iným sexuálnym praktikám a skutok spáchali na poškodených vo výkone trestu odňatia slobody a tento skutok spáchali spoločným konaním. V danom prípade išlo navyše o niekoľko čiastkových útokov, ktoré spájala objektívna súvislosť v čase - útoky sa odohrali v mesiaci september 2014, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin. Obaja obžalovaní spáchali trestný čin úmyselne, pričom ich úmysel bol priamy v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona.

Páchatel' zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona sa potrestá odňatím slobody na 7 (sedem) až 15 (pätnásť) rokov. Vychádzajúc z ustanovenia druhej vety § 34 ods. 6 Trestného zákona, bol okresný súd povinný v prípade oboch obžalovaných týmto ukladať trest odňatia slobody. V prípade oboch obžalovaných bola vykonaným dokazovaním (pozn. odpisom z registra trestov obžalovaných) preukázaná jedna priťažujúca okolnosť, a to okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, a to že už boli za trestný čin odsúdení. Vykonaným dokazovaním nebola u žiadneho obžalovaného preukázaná ktorákoľvek z poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona. Obaja obžalovaní však boli v čase spáchania zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona vo výkone trestu odňatia slobody za spáchaný zločin (obž. S. dokonca za obzvlášť závažný zločin), teda okresný súd aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona. Aplikujúc ustanovenie prvej vety § 38 ods. 8 Trestného zákona, tak upravená trestná sadzba predstavuje rozpätie od 11 (jedenásť) do 15 (pätnásť) rokov, pričom okresný súd ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona o zvýšení zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu neaplikoval. (výpočet zvýšenia dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby: $15-7=8$, $8/2=4$, $7+4=11$) Pokiaľ ide o konkrétnu výmeru trestu odňatia slobody (pozn. 11 rokov nepodmienečne), okresný súd vychádzajúc zo zásad pre ukládanie trestov uložil obom obžalovaným trest odňatia slobody na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby, pretože takýto trest je spôsobilý plniť tak individuálnu prevenciu, t.j. ochrániť spoločnosť pred obžalovanými tým, že im zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na ich výchovu k tomu, aby viedli riadny život ako aj generálnu prevenciu, t.j. odradiť iných od páchania trestných činov. K spolupáchatel'stvu obžalovaných okresný súd poznamenal, že

vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by miera konania obžalovaných, ktoré prispelo k spáchaniu zločinu sexuálneho násillia bola v takom nepomere, aby okresný súd obžalovaným uložil inú výmeru trestu odňatia slobody. Naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obaja obžalovaní sa na spáchaní zločinu sexuálneho násillia podieľali rovnakou mierou, a preto uloženie trestu odňatia slobody v rovnakej výmere je plne namieste. Vzhľadom na skutočnosť, že obaja obžalovaní boli v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (pozn. čo je zrejmé už zo skutkovej vety rozsudku), okresný súd oboch obžalovaných na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 540 spisu) zahlásili odvolania obžalovaný S. S. po porade s obhajcom a obhajca S. E. (na základe substitučnej plnej moci).

Prokurátorka okresnej prokuratúry odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodala.

Odvolanie obžalovaného S. E. písomne doplnil ako obžalovaný S. E. (č.l. 578 spisu) tak aj jeho obhajca (č.l. 575-576 spisu). V úvode zhrnul obsah napadnutého rozsudku.

Obhajca obžalovaného S. E. poukázal na to, že práve výpovede poškodeného I. a W. sa rozchádzali, keď poškodený I. tvrdil, že sexuálneho násillia sa obžalovaní dopustili iba v jeden deň a naopak pošk. W. tvrdil, že sa tak dialo v priebehu niekoľkých dní. Tak isto rozpor v ich výpovediach bol v tom, kde sa skutok mal stať, keď I. tvrdí, že na neho obžalovaní vyskočili (prítom obž. E. objektívne nebol schopný niekam vyskočiť, mohol maximálne vyliezť), čo predpokladá, že sa to dialo na hornej posteli (str. 12 zápisnice z HP 13.12.2016), naopak poškodený W. (str. 4 zápisnice z HP 15.3.2017) tvrdil, že bol na dolnej posteli, ktorá patrila obž. E.. Tento istý poškodený na HP uviedol, že rúčku zvona mu do análneho otvoru strkal iba obž. S., napriek tomu súd podľa vlastného uváženia skonštatoval, že nejde o rozpor vo výpovediach. Treba zdôrazniť, že poškodený W. bol vo výkone trestu práve pre sexuálny trestný čin, za ktorý bol právoplatne odsúdený, musel znášať posmešky a pohrdanie od spolu odsúdených a dodatočné oznámenie trestnej činnosti obžalovaných treba vyhodnotiť ako akt osobnej pomsty za tieto posmešky. Toto jeho konanie vnáša vážnu pochybnosť o tom či sa skutok vôbec stal a minimálne naznačuje motív, pre ktorý si útoky obžalovaných na osoby poškodených mohol vymyslieť. Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. prikázať súdu prvého stupňa, aby vykonané dôkazy vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia jednotlivo i v ich súhrne tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a vo veci rozhodol v súlade so zákonom, resp. aby sám rozhodol a obžalovaného E. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. por.

Obžalovaný S. E. doplnil, že je nevinný a jeho zdravotný stav je nevyhovujúci na vykonávanie výkonu trestu odňatia slobody, pričom poukázal na viaceré lekárske správy.

Odvolanie obžalovaného S. S. písomne doplnil ako obžalovaný S. S. (č.l. 589-591 spisu) tak aj jeho obhajca (č.l. 593-595 spisu).

Ako obžalovaný S. S. tak aj jeho obhajca poukázali na skutočnosť, že aj vo výpovedi oboch poškodených sú rozpory medzi ich výpoveďami. Dve nehody vo výpovediach obžalovaných, na ktoré poukazuje súd na strane 17 odôvodnenia rozsudku, považujú za nepodstatnú skutočnosť. V prípade masírovania nôh, myslí si, že nie len on uviedol ako mali usporiadané postele a keď ležal, nedomýšľal si, že nejaký W. ide aj vyššie po stehnách E.. On len počul, ako ho vyháňa a podobne. V prípade vysmievania, kde E. vypovedal: „Vysmieval som sa im že sú, či je teplý.“ On povedal: „Neregistroval som, že by sa podobným spôsobom vysmieval ako ja.“

Obžalovaný S. S. uviedol, že mu bol uložený extrémne prísny trest za skutok, ktorý nebol dostatočným spôsobom preukázaný, a navyše za delikt ktorého sa nedopustil. Poukázal na judikatúru R 14/1964, R 6/1970, R 56/1994. I. pri pohovore konanom dňa 2.12.2014 uviedol, že W. striedavo strkali zvon do

zadku čo zopakoval aj na hlavnom pojednávaní dňa 13.12.2016. Avšak W. v trestnom oznámení zo dňa 7.11.2014 uviedol, že E. zobral zvon a rúčku zastrčil nasilu do análu W., a pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 15.3.2017 uviedol, že len S. mu strkal zvon do zadku. Ďalej I. na hlavnom pojednávaní dňa 13.12.2016 vypovedal, že pred tvár W. dávali svoje holé zadky. W. na hlavnom pojednávaní dňa 15.3.2017 vypovedal, že je možné aj to, že mu ukazovali holí zadok, ale nevie, či to bolo naozaj alebo nie. Ďalšie z mnohých klamstiev W. je jeho tvrdenie, že túto vec nahlásil aj pracovníkovi PBS v ÚVTOS Leopoldov a ten si to zapísal, a povedal, že sa to bude riešiť. Žiadny takýto záznam neexistuje. I. taktiež na hlavnom pojednávaní dňa 13.12.2016 vypovedal, že všetky skutky, ktoré sú predmetom obžaloby sa stali v jeden deň poobede medzi 15.00 až 16.00 hod., kedy boli na celách uzamknutí. Dňa 25.4.2016 pri výpovedi svedka, W. najprv vypovedal, že útok so zvonom sa mal udiať na hornej posteli, kde za ním mali vyliezť. Na záver sa zrazu opravil a povedal, že útok sa odohral na spodnej posteli. Prvostupňový súd jeho údajný motív oprel o jeho odmietavosť voči homosexuálom, no to musel razantne v celom rozsahu odmietnuť, lebo je to absolútny nezmysel. Chce a vie preukázať, že údajný poškodený W. sústavne klame, zavádza, ovplyvňuje ľudí a robí intrigi, a to tak, že sa napríklad predvolá bývalá pedagogička O. K.. Všetky posudky a dokazovanie je postavené na výrokoch ako napríklad: nedá sa vylúčiť, málo pravdepodobné, nedá sa potvrdiť na 100 %, mohla mať vplyv, nevylučujú spáchanie, či už na údajných poškodených alebo obvinených. Na margo psychiatrických posudkov a dokazovania by chcel ešte uviesť, že teória sa nedá v každom ohľade zlučovať s praxou. Poukázal na § 2 ods. 10 Trestného poriadku, na rozhodnutie II.U.S. 71/97 a na rozhodnutie NSSR č.k. 2Toš 4/2009.

Obhajca obžalovaného S. S. uviedol, že pri výpovedi dňa 25.4.2016 uvádzal K. W., že pri skutku mu E. sadol na nohy, vzápätí tvrdí, že mu tento ležal na nohách a na hlavnom pojednávaní dňa 15.3.2017 poškodený uvádza, že na nohách mu sedel obžalovaný S.. Tú istú situáciu opisuje poškodený K. I. inak. Odvodzovať vinu obžalovaného z toho, že sa netají svojím negatívnym postojom k homosexuálom a z jeho osobnostných charakteristík nie je správne, takéto vlastnosti je možné zistiť u značnej časti populácie a neznamená to, že ubližujú homosexuálom. Úradné záznamy nie je možné ako dôkaz v trestnom konaní vôbec použiť - R 26/1989 (v Českej republike napr. R 45/1994). Tu pripadalo do úvahy skôr vypočutie spracovateľov úradného záznamu zo dňa 2.12.2014 npor. K. K., pretože išlo o osobu, ktorá ako prvá objasňovala okolnosti týkajúce sa skutku. Rovnako nie je možné použiť zápisnicu o trestnom oznámení, ktorá ako dôkaz proti obžalovanému použitá nemôže byť. Vina obžalovaného musí byť preukázaná na základe dôkazov, vykonaných v súlade s Tr. por. (R 38/1968-II.) Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. III. ÚS 617/2000 orgány činné v trestnom konaní od najnižšieho po najvyšší stupeň nesmú vykonávať selekciu dôkazov, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vinu. Súd si mohol aj teraz vyžiadať odborné vyjadrenie k otázke, aké zranenia a aké následky by takéto niečo spôsobilo, či je možné zistiť stopy aj v súčasnosti a podľa výsledkov vyjadrenia prípadne pribrať do konania znalca z odboru zdravotníctvo na vyšetrenie poškodeného K. W.. Čo sa týka znaleckých posudkov č. 2015/5 a č. 2015/6 PhDr. Martina Chylíka zo dňa 19.5.2015 a 20.5.2015, podklady, z ktorých znalec vychádzal boli zabezpečené pred vznesením obvinenia a v priebehu konania došlo k ďalším výpovediam tak poškodených ako aj obžalovaných, s ktorými znalec nebol oboznámený, pričom to mohlo mať vplyv na jeho záver urobený aj na základe procesne nepoužiteľných výpovedí. Odôvodnenie rozsudku napadnutého týmto odvolaním je nepresvedčivé a v podstate nepreskúmateľné, vina obžalovaného nie je odôvodnená argumentáciou nevzbudzujúcou žiadne pochybnosti o vine. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 5To/106/2016-630 zo dňa 10.11.2016, uznesenie NSSR č.k. 3To 4/2010 zo dňa 2.6.2010 str. 4, uznesenie NSSR č.k. 2To 67/2006 zo dňa 27.5.2007 str. 10 a 11, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Tz 10/2001 zverejnené v časopise Zo súdnej praxe 5/2002 na strane 113, uznesenie NSSR č.k. 2Toš 4/2009 zo dňa 26.2.2010 str. 25. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 15T/39/2016 zo dňa 6.2.2018 podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie. Prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaných v zmysle ustanovenie § 319 Tr.por. zamietnuť, ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného S. S. zotrval na písomne podanom odvolaní zo dňa 29.5.2018 (č.l. 593-595 spisu) a len doplnil, že ak by prišlo k tomu, čo sa tu popisuje, muselo by prísť k vážnym zraneniam. Obhajkyňa obžalovaného S. E. taktiež zotrvala na písomne podanom odvolaní zo dňa 4.4.2018 na č.l. 575-576 a uviedla, že je nesporné, že skutkový stav zistený okresným súdom bol nedostatočný pre ustálenie viny a trestu, dôvody, pre ktoré je napádaný, sú uvedené v odvolaniach obž., navrhla rozsudok okresného súdu zrušiť a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Poškodený K. I. nechcel nič uviesť. Obžalovaný

S. S. písomné odvolanie nechcel doplniť, ale uviedol, že keďže sa podanie poškodeného nepotvrdilo, nebol uvedený záznam, mohol by sa k tomu vyjadriť p. K., ktorý toto riešil, pričom ďalej sa pridržiaval vyjadrenia svojho obhajcu. Obžalovaný S. E. chcel ešte uviesť, že pokiaľ mu zvon strkal do otvoru tak by mu ho natrhol, to je všetko, pričom ďalej sa pridržiaval vyjadrenia svojej obhajkyne.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že ani odvolanie obžalovaného S. S. a ani odvolanie obžalovaného S. E. nie je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil :

· prokurátor okresnej prokuratúry podal dňa 27.5.2016 pod č. 2 Pv 77/15/2207-35 obžalobu na S. S. a S. E. pre pokračujúci zločin sexuálneho násillia formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona

· okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného S. E., obžalovaného S. S., svedka-poškodeného K. I., znalca PhDr. Martina Chylíka, svedka-poškodeného K. W., znalca PhDr. Roberta Máthé, PhD. a čítaním lekárskej správy č.l. 172, rozsudku OS Galanta sp.zn. 1T/135/2011 zo dňa 24.10.2012 č.l. 175-186, uznesenie KS TT sp.zn. 3To/129/2012 zo dňa 25.6.2013 č.l. 187-196, rozsudok OS BA III sp.zn. 46T/25/2012 sp.zn. 29.2.2012 č.l. 199-200, rozsudok OS BA III sp.zn. 46T/25/2008 zo dňa 19.11.2014, č.l. 201-202, rozsudok KS BA sp.zn. 1To/4/2015 zo dňa 4.2.2015 č.l. 203-209, odpis RT obž. S., odpis RT obž. E., hodnotenie obž. S. zo dňa 23.11.2017 č.l. 505, skrátený výpis obž. S. č.l. 506, hodnotenie obž. E. zo dňa 7.12.2017 č.l. 507, skrátený výpis obž. E. č.l. 508, odpoveď ÚVTOS a ÚVV Leopoldov č.l. 408a, podanie poškodeného W. zo dňa 29.9.2014, č.l. 1-4 vo vyšetrovacom spise v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov (č.l. 1-3), zápisnica o tr. oznámení 7.11.2014 č.l. 9-11 vo vyšetrovacom spise v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov (č.l. 9-10-11), ÚZ zo dňa 2.12.2014 č.l. 15-16 vo vyšetrovacom spise v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov (č.l. 173-174)

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku : Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných

dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v značnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Z trestnej činnosti sú obžalovaní S. S. a S. E. usvedčovaní výpoveďami svedkov-poškodených K. I. a K. W., ktoré je potrebné v spojitosti s vykonaným znaleckým dokazovaním považovať za vierohodné. Svedok - poškodený K. I. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.12.2016 (č.l. 346 spisu) uviedol aj toto: „Ja som bol hore na posteli, oni dvaja na mňa vyskočili, obžalovaný S. mi chytil ruky za chrbtom a obžalovaný E. mi strčil jeden prst do zadku, asi 3-4 krát.“ a aj toto „Potom chytili W., zhodili ho dole na posteľ, E. ho tiež chytil tak isto ako mňa, potom zobrali zvon čo je na záchod a to mu strkali do zadku, asi 5-6 krát. Potom W. im hovoril, aby ho nechali na pokoji a oni ho nechceli vôbec nechať, ja som im tiež hovoril, aby ho nechali na pokoji. A potom ho nechali tak, ako mu to spravili a potom sa W. začal hádať s obžalovaným S., ktorý poškodeného nafackal, potom ho zhodili dole na zem, dávali mu pred ústa holé penisy, obidvaja, robili si srandu z neho a potom mu pred tvár dávali aj holé zadky.“ Svedok - poškodený K. W. na hlavnom pojednávaní zo dňa 15.3.2017 (č.l. 386 spisu) uviedol aj toto: „Fackali, zvon mi strčili s prepáčením do zadného otvoru. Hodili ma na apostel. Sadol si mi na nohy S.. Potom ten druhý E. ma držal, dávali mi ako som uviedol zvon do zadného otvoru čo robil S.. Pán S. zavolať I., aby doniesol zvon zo záchodu.“ Zo znaleckého posudku PhDr. Martina Chylíka, NZZ č. 2015/6 zo dňa 20.5.2015 (č.l. 158 spisu) vyplýva aj toto: „3. K. I. je schopný riadne chápať dianie okolo seba a vie dianie okolo seba riadne reprodukovať. 4. Schopnosť vnímať, zapamätať si a reprodukovať dianie v čase skutku je čiastočne znížená. Daný skutok a dianie je však schopný plne chápať. 5. Výpovede K. I. vo vzťahu k vyšetrovanému trestnému činu sú s vysokou mierou vierohodné.“ Zo znaleckého posudku PhDr. Martina Chylíka, NZZ č. 2015/5 zo dňa 19.5.2015 (č.l. 169 spisu) vyplýva aj toto: „3. K. W. má čiastočne zníženú schopnosť chápať dianie okolo seba, so zníženou schopnosťou riadne reprodukovať dianie okolo seba. 4. K. W. má čiastočne oslabenú schopnosť vnímať, zapamätať si a reprodukovať dianie v čase skutku. Chápanie daného skutku však je nenarušené. 5. Výpoveď K. W. vo vzťahu k vyšetrovanému skutku je vo vysokej miere vierohodná.“

Naproti tomu výpovede obžalovaných S. S. a S. E. je potrebné zhodnotiť ako účelové v snahe zbaviť sa viny, a to aj na základe ich viacerých vyjadrení. Z výpovede obžalovaného S. S. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.12.2016 (č.l. 343-344 spisu), keďže on samotný uviedol, že dal poškodenému K. W. facku, je potrebné vyvodiť, že obžalovaný S. S. má tendenciu k agresívnemu správaniu, nakoľko facka k dôstojnej medziľudskej komunikácii jednoznačne nepatrí.

Z výpovede obžalovaného S. S. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.12.2016 (č.l. 343 spisu), keďže on samotný uviedol, že sa vysmieval poškodenému K. W. za predchádzajúcu trestnú činnosť, je potrebné dedukovať, že obžalovaný S. S. bol nepriateľsky naladený proti poškodenému K. W.. Bez zvýšenej pozornosti nemožno ponechať ani vyjadrenie obžalovaného S. S. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.12.2016 (č.l. 346 spisu) na otázku: „Prečo sa obracal na Vás, aby preradili I. na Vašu izbu a nie na referenta alebo to neriešil sám?“, na ktorú odpovedal: „Lebo som tam bol dlhšie a tí referenti ma poznali. Bol som pomocný vydavač stravy. Bol som chodbár a tí pomáhali referentom pri vydávaní stravy, to či referent takéto žiadosti vyhovie alebo nie, bolo na ňom.“, z čoho možno usudzovať, že obžalovaný S. S. sa nachádzal v dominantnejšom postavení smerom k poškodenému K. W.. Z výpovede obžalovaného S. E. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.12.2016 (č.l. 342 spisu), keďže on samotný v súvislosti s robením si srandy uviedol, že viackrát povedal K. W., že je teplý, je potrebné vyvodiť, že obžalovaný S. E. bol nepriateľsky naladený proti K. W. z dôvodu jeho sexuálnej orientácie.

Podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona: Kto násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia donúti iného k orálnemu styku, análnemu styku alebo k iným sexuálnym praktikám alebo kto na taký čin zneužije jeho bezbrannosť, potrestá sa odňatím slobody na päť rokov až desať rokov.

Podľa § 200 ods. 2 písm. d) Trestného zákona: Odňatím slobody na sedem rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na osobe vo výkone väzby alebo vo výkone trestu odňatia slobody.

Z hľadiska objektívnej stránky obžalovaný S. S. a S. E. naplnili spolupáchateľstvom objektívnu stránku trestného činu Sexuálneho násillia v zmysle § 200 ods. 1, a ods. 2 písm. d) Trestného zákona, keď poškodenému K. W. po vzájomnej dohode násillím strčili do análneho otvoru rukoväťou napred zvon na prepchávanie odpadu, prst v gumenej rukavici a dávali mu pred tvár pohlavný úd, a keď poškodenému K. I. po vzájomnej dohode násillím vsunuli prst do konečníka, pričom k takýmto útokom došlo v Ústave na výkon trestu odňatia slobody.

Obžalovaný S. S. a S. E. sa dopustili trestnej činnosti na poškodených K. W. a K. I., čím bol porušený objekt skutkovej podstaty trestného činu, čo je osoba akéhokoľvek pohlavia.

K subjektívnej stránke je potrebné uviesť, že obžalovaný S. S. a S. E. sa dopustili spolupáchateľstvom trestnej činnosti v priamom úmysle, keď vedeli a chceli porušiť záujem chránený Trestným zákonom spočívajúci v práve kohokoľvek (muža aj ženy) slobodne rozhodovať o svojom pohlavnom živote.

Subjekt tejto skutkovej podstaty trestného činu je všeobecný, teda obžalovaný S. S. a S. E. spĺňajú kritéria z hľadiska subjektu skutkovej podstaty trestného činu.

Podľa § 60 ods. 2 Trestného poriadku: Ten, kto viedol pojednávanie alebo vykonanie úkonu, môže i po podpise zápisnice nariadiť alebo vykonať opravu písárskych chýb alebo iných zrejmych nesprávností. Oprava sa vykoná tak, aby pôvodný zápis zostal čitateľný, opravu podpíše ten, kto ju nariadil.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa 15.3.2017 na str. 1 (č.l. 386 spisu) došlo k zrejmej nesprávnosti, keď bolo zaznamenané, že „S. E. - neprítomný, termín bral na vedomie na predch. HP, ospravedlnený, požiadal o vykonanie HP v neprítomnosti, upovedomený“, nakoľko obžalovaný S. E. sa na hlavnom pojednávaní zo dňa 23.1.2017 (č.l. 367 spisu) vôbec nezúčastnil, a teda nemohol zobrať na vedomie termín hlavného pojednávania, i keď bol o hlavnom pojednávaní zo dňa 15.3.2017 upovedomený poštovou zásielkou do vlastných rúk (č.l. 372 spisu).

K odvolacím námietkam obžalovaných :

K výroku o vine:

K odvolacej námietke obžalovaného S. E. a obžalovaného S. S., že výpovede poškodených sa rozchádzajú v počte inkriminovaných dní, je na mieste uviesť, že poškodený K. I. (č.l. 348 spisu) na otázku „Opakovalo sa to niekedy?“ vypovedal „Nie.“, pričom táto otázka sa vzťahuje na strkanie prstu do konečníka, a že poškodený K. W. (č.l. 388 spisu) na otázku „koľkokrát sa to takto opakovalo, že E., S. vám takto dávali ten úd?“ odpovedal „neviem to presne. S. určite viackrát ako E.. Tri - štyri krát sa to stalo určite. Nebolo to v jeden deň.“, pričom táto otázka sa týkala pohlavného údu.

K odvolaciemu argumentu obžalovaného S. E., že výpovede poškodených sa nezhodujú v mieste inkriminovaného útoku, je potrebné sa vyjadriť, že poškodený K. I. (č.l. 346 spisu) tvrdil aj toto: „Potom chytili W., zhodili ho dole na posteľ, E. ho tiež chytil tak isto ako mňa, potom zobrali zvon čo je na záchod a to mu strkali do zadku, asi 5-6 krát.“ a poškodený K. W. (č.l. 387 spisu) vypovedal aj toto: „dole na posteli, tam spával E.“, čo znamená, že výpovede oboch poškodených sa zhodujú v mieste útoku na poškodeného K. W.. Naproti tomu z výpovede poškodeného K. W. (č.l. 389 spisu), kedy na otázku „na ktorej posteli sa udiali skutky, ktoré ste popisovali?“ odpovedal „na spodnej, E.“, avšak ani z položenej otázky a ani z predchádzajúceho kontextu nie je zrejmé, či sa táto otázka týka len miesta útoku na poškodeného K. W. alebo všetkých útokov, nakoľko v prípade útoku na poškodeného K. W. nepredstavuje takáto odpoveď rozpor vo výpovediach poškodených.

K odvolacej námietke obžalovaného S. E. a obžalovaného S. S., že výpovede poškodených sa rozchádzajú v tom, kto sa dopúšťal inkriminovaného útoku, je na mieste konštatovať, že uvedenou skutočnosťou sa zaoberal už okresný súd na str. 15 v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď túto

skutočnosť nepovažoval za významnú, nakoľko poškodený W. bol v čase páchania tohto čiastkového útoku v polohe na bruchu a nemusel tak mať dobrý prehľad o tom, kto z obžalovaných mu vlastne rúčku zo zvona do jeho análneho otvoru strkal. Uvedený záver okresného súdu je založený na logickej úvahe, pričom odvolací súd nemá takémuto záveru čo vytknúť a plne sa s ním stotožňuje.

K odvolaciemu argumentu obžalovaného S. S., že výpovede poškodených sa nezhodujú v tom, že kto a ako držal poškodeného K. W. za nohy pri inkriminovanom útoku, je potrebné uviesť, že túto skutočnosť nie je možné považovať za významnú, nakoľko poškodený K. W. bol v čase páchania tohto čiastkového útoku v polohe na bruchu a nemusel tak mať dobrý prehľad o tom, kto z obžalovaných a ako mu vlastne držal nohy, čo je zrejmé z výpovede poškodeného K. W. (č.l. 387 spisu), kedy na otázku: „videli ste, že by ten zvon držal aj E.?" odpovedal: „neviem, ja som bol na bruchu“.

II. Porovnávanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní s jeho popisom obsiahnutým v úradnom zázname o podaní trestného oznámenia nie je z procesného hľadiska prípustné, keďže ide o záznam vyhotovený pred začatím trestného stíhania, v dôsledku čoho nemôže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom. (24/2004 ZSP, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Tz 3/2003 zo dňa 1.3.2004)

K odvolacej námietke obžalovaného S. S. o tom, že poškodený K. I. a poškodený K. W. nevypovedal vždy rovnako o tom, kto sa dopúšťal inkriminovaného útoku, je potrebné uviesť, že na hlavnom pojednávaní nebolo potrebné odstraňovať tieto rozpory v ich výpovediach, nakoľko pohovor K. I. zo dňa 2.12.2014 (č.l. 173-174 spisu) a trestné oznámenie K. W. zo dňa 7.11.2014 (č.l. 4-6 spisu) boli uskutočnené ešte pred začatím trestného stíhania uznesením Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície, Trnava zo dňa 27.1.2015 (č.l. 7 spisu), a teda takéto výpovede nemohli byť použité ako dôkaz pred súdom, nakoľko by išlo z procesného hľadiska o neprípustný dôkaz.

K odvolacej námietke obžalovaného S. S., že výpovede poškodených sa rozchádzajú v tej otázke, či obžalovaný dávali poškodeným holé zadky pred tvár, je potrebné ustáliť, že vo výpovediach poškodených nie je rozpor. Poškodený K. I. (č.l. 347 spisu) vypovedal aj toto: „A potom ho nechali tak, ako mu to spravili a potom sa W. začal hádať s obžalovaným S., ktorý poškodeného nafackal, potom ho zhodili dole na zem, dávali mu pred ústa holé penisy, obidvaja, robili si srandu z neho a potom mu pred tvár dávali aj holé zadky.“ Poškodený K. W. (č.l. 388 spisu) aj toto: „neviem. Môže byť, že mi ukazovali holý zadok, neviem si nato spomenúť, či to bolo naozaj, alebo nie. To o čom som hovoril predtým, sa však stalo naozaj.“ Z uvedených tvrdení nemožno v žiadnom prípade vyvodíť existenciu rozporov vo výpovediach poškodených.

Nemožno sa stotožniť s odvolacím argumentom obžalovaného S. S., že rozpory vo výpovediach obžalovaných sú nepodstatné. Keďže obaja obžalovaní mali posteľ dole, je nelogické vysvetlenie obžalovaného S. S., že z jeho postele nevidel na posteľ obžalovaného S. E., konkrétne kto, komu a ako tam masíruje nohy. Okrem toho, okolnosť, či došlo k vysmievaniu je relevantná, nakoľko predstavuje základ pre analýzu existencie motívu. Obžalovaný S. E. (č.l. 342 spisu) uviedol aj toto: „To, že je W. teplý som mu povedal viackrát, ale že by ma niečo konkrétne zaujalo, tak to nie.“ Obžalovaný S. S. (č.l. 346 spisu) na otázku: „Vysmieval sa podobným spôsobom, ako ste vy uvádzal, aj pán E.?" odpovedal: „Také niečo som neregistroval. Skôr sme sa smiali, keď sa niečo povedal.“ Z uvedených výpovedí je zrejmý rozpor v otázke, či sa obžalovaný S. E. vysmieval poškodenému K. W. z dôvodu, že je teplý.

K odvolacej námietke obžalovaného S. S., že neexistuje záznam o tom, že by poškodený W. nahlásil túto vec pracovníkovi PBS v ÚVTOS Leopoldov, je potrebné sa vyjadriť tak, že z odpovede na žiadosť o informáciu doručenu odvolaciemu súdu dňa 15.4.2019 vyplýva, že dňa 17.10.2014 bolo z Okresnej prokuratúry Trnava doručené ústavu Leopoldov podanie ods. K. W., nar. X.X.XXXX, ktoré bolo v zmysle § 196 ods. 2 Trestného poriadku potrebné doplniť. Je vierohodné, že poškodení mali pred obžalovanými veľký strach, čo je možné vyvodíť z výpovede poškodeného K. I. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.12.2016 (č.l. 349 spisu) a z výpovede poškodeného K. W. na hlavnom pojednávaní zo dňa 15.3.2017 (č.l. 389 spisu), pričom k tomu je potrebné vziať do úvahy, že boli spolu väčšinu dňa zatvorení v jednej cele. Z uvedených dôvodov je pochopiteľné, že poškodený K. W. sa obrátil najskôr na Okresnú prokuratúru Trnava, pričom jeho podanie bolo neskôr doručené Ústavu na výkon trestu Leopoldov.

Je treba uviesť, že preukazovanie motívu konania obžalovaného je v podstate tak obtiažne, ako preukazovanie jeho zavinenia, a to najmä v prípadoch, keď chýba priznanie páchatela. Totiž motív konania je súčasťou subjektívnej stránky trestného činu a nemožno ho priamo pozorovať. Práve v dôsledku toho sa motív trestného činu môže zisťovať len z nepriamych dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3To/4/2010 zo dňa 2.6.2010)

K odvolaciemu argumentu obžalovaného S. E., že motívom dodatočného oznámenia trestnej činnosti bola pomsta poškodeného K. W.a za posmešky, je potrebné uviesť, že uvedené tvrdenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko poškodený K. W. (č.l. 386 spisu) uviedol aj toto: „Odmietam vypovedať z dôvodu, že mám strach vypovedať pred určitou osobou. Ťažko sa mi o tom hovorí v prítomnosti obžalovaného.“ Bolo by nelogické, aby si poškodený K. W., ktorému sa ťažko vyjadrovalo k takejto nepríjemnej udalosti a zrejme mal strach z obžalovaného S. S., vymyslel dodatočné oznámenie o trestnej činnosti ako pomstu za posmešky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež pripomína, že jednou zo základných zásad trestného konania je zásada prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázaná vina ma rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina a obvinený nie je povinný svoju nevinu dokazovať. Zo zásady prezumpcie neviny pri dokazovaní vyplýva pravidlo, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného - in dubio pro reo a pravidlo, že obvinenému musí byť vina preukázaná a tento nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Tdo 15/2012 zo dňa 19.6.2012)

K odvolacej námietke obžalovaného S. E. o tom, že je potrebné aplikovať prezumpciu neviny na prejednávaný prípad, je na mieste konštatovať, že na základe vykonaného dokazovania bola spoľahlivo preukázaná vina obžalovaných S. S. a S. E. a z uvedeného dôvodu nemožno aplikovať na prejednávaný prípad prezumpciu neviny.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (rozhodnutie č. 116 uverejnené v Zbierka stanovísk NS a súdov SR 8/2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014)

K ďalším navrhovaným dôkazom (výsluch svedka O. K., pribratie znalca z odboru zdravotníctvo, výsluch spracovateľov úradného záznamu) zo strany obžalovaného S. S. je potrebné uviesť, že i keď obžalovaný S. S. žiadal listom zo dňa 7.7.2016 doručeným okresnému súdu dňa 11.7.2016 (č.l. 290 spisu) o vykonanie dokazovania výsluchom svedka O. K. z dôvodu, že by mohla opísať osobnosť poškodeného K. W., bolo úlohou obžalovaného S. S. v prípade, že chcel doplniť dokazovanie, navrhnúť doplnenie dokazovania pred okresným súdom na hlavnom pojednávaní zo dňa 6.2.2018 (č.l. 533 spisu), a to ešte predtým, ako bolo uznesením podľa § 274 ods. 1 Tr. por. dokazovanie vyhlásené za skončené a udelené slovo na záverečné reči. Zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 6.2.2018 (č.l. 536 spisu), na ktorom sa zúčastnil ako obžalovaný S. S. tak aj jeho obhajca, vyplýva, že prítomné strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania, čo je potrebné vyhodnotiť tak, že ide o jeho konečný prejav o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania netrvá a teda, že ich berie späť.

Začatie trestného stíhania (§ 199 ods. 1 Trestného poriadku), ako právny inštitút, sa nachádza v Trestnom poriadku práve za účelom určenia procesného začiatku určitého štádia trestného konania, po ktorom môžu orgány činné v trestnom konaní plne vykonávať procesné úkony, zákonné úkony, a to vrátane všetkých úkonov uvedených v šiestej hlave prvej časti Trestného poriadku. Právo obvineného na obhajobu sa aplikuje predovšetkým prostredníctvom jeho základného práva vyjadriť sa v priebehu celého trestného konania ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich. V prípravnom konaní môže obvinený žiadať, aby sa jeho obhajca zúčastnil na jednotlivých procesných úkonoch (§ 34 ods. 1 Trestného poriadku). Ak nemá obhajcu, môže obvinenému povoliť účasť na

vyšetrovacích úkonoch policajť, a to najmä vtedy, ak úkon spočíva vo výsluchu svedka, pri ktorom je dôvodný predpoklad, že ho nebude možné vykonať v konaní pred súdom (§ 213 ods. 1 Trestného poriadku). Z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť záver, že vykonanie dôkazov, ak k nim došlo po začatí trestného stíhania (tzv. vo veci), ale pred vznesením obvinenia, t.j. v dobe, v ktorej obvinený nemohol realizovať svoje právo na obhajobu (lebo formálne ešte neexistoval), majú len z tohto dôvodu charakter nezákonného dôkazu (dôkazu získaného nezákonným spôsobom). (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Tdo 16/2014 zo dňa 23.7.2014)

K odvolacej námietke obžalovaného S. S., že znalecké posudky č. 2015/5 a č. 2015/6 PhDr. Martina Chylíka zo dňa 19.5.2015 a 20.5.2015 (č.l. 161-170 a 151-159 spisu) boli vypracované na základe podkladov obstaraných pred vznesením obvinenia, je potrebné konštatovať, že tieto znalecké posudky boli vypracované po začatí trestného stíhania uznesením Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície, Trnava zo dňa 27.1.2015 (č.l. 7 spisu), pričom právo na obhajobu obžalovaného spočíva v možnosti vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a obžalovaný a jeho obhajca takúto možnosť v konaní pred súdom mali, a preto nemožno hodnotiť len okolnosť času vypracovania znaleckých posudkov ako dôvod na vyslovenie nezákonnosti znaleckých posudkov.

V súvislosti s dovolacou námietkou nezákonnosti úradného záznamu z 22. augusta 2009 (§ 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku), dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd v rozsudku, sp. zn. 1T/100/2012, z 19. februára 2014 konštatoval, že obsah výpovede matky poškodeného, I. K. zodpovedá obsahu úradného záznamu z 22. augusta 2009. Z uvedeného vyplýva, že prvostupňový súd výpoveď matky, ktorej mal poškodený pri prvom ošetrení uviesť, že ho zbil obvinený hodnotil tak, že výpoveď matky poškodeného zodpovedá obsahu úradného záznamu z 22. augusta 2009, vykonaného nstržm. P. G.. Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňový, či odvolací súd predmetný úradný záznam nehodnotili ako dôkazný prostriedok podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona. Z obsahu rozsudku prvostupňového či odvolacieho súdu je možné zistiť, že súdy konštatovali len súlad výpovede matky poškodeného I. K. s obsahom úradného záznamu, ktorého podstatou je, že poškodený uviedol, že ho zbil obvinený. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, teda že by napadnuté rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Tdo 74/2015 zo dňa 23.3.2016)

K odvolaciemu argumentu obžalovaného S. S., že úradné záznamy nemôžu byť použité ako dôkaz, je potrebné vysvetliť, že okresný súd nepoužil úradný záznam zo dňa 2.12.2014 č.l. 15-16 vo vyšetrovacom spise v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov (č.l. 173-174 spisu) ako usvedčujúci dôkaz, ale len ako prostriedok na overenie vierohodnosti výpovedí poškodených, čo je zrejmé zo strany 15 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že takéto použitie úradného záznamu nepredstavuje nezákonný dôkaz.

K odvolaciemu argumentu S. E., že jeho zdravotný stav je nevyhovujúci na vykonávanie výkonu trestu odňatia slobody, je na mieste konštatovať, že aktuálny nevyhovujúci zdravotný stav nepredstavuje ani okolnosť vylučujúcu protiprávnosť a ani okolnosť vylučujúcu trestnú zodpovednosť v zmysle Trestného zákona.

K výroku o treste:

K odvolaciemu argumentu obžalovaného S. S., že mu bol uložený prísny trest, je potrebné uviesť, že mu bol uložený primeraný trest v súlade s kritériami určenými v Trestnom zákone, a to na dolnej hranici.

Odvolací súd ustálil, že okresný súd nepochybil ani postupom v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukládanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osoby obžalovaných, ich povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Rovnako v dôvodoch rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, správne v tomto smere aplikoval priťažujúcu okolnosť v súlade s § 37 písm. m) Trestného zákona (už boli za trestný čin odsúdení). Poľahčujúcu okolnosť nezistil. Keďže obaja obžalovaní boli v čase spáchania zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1,

ods. 2 písm. d) Trestného zákona vo výkone trestu odňatia slobody za spáchaný zločin (obžalovaný S. dokonca za obzvlášť závažný zločin), okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 200 odsek 2 Trestného zákona je 7 rokov až 15 rokov. Po úprave za použitia § 38 odsek 5 Trestného zákona (pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije) je trestná sadzba 11 rokov až 15 rokov.

Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému S. S. a obžalovanému S. E. uložil tresty odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov. Nepochybil ani tým postupom, ktorým podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona obžalovaného S. S. a obžalovaného S. E. pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože boli v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý im bol uložený za úmyselný trestný čin.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného S. S. a obžalovaného S. E. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.